

Borut Gombač

ČRVIČENJE IN ŠELESTENJE

Osebe:

FRANCI - negotov in impulziven

NANA - v skladu s situacijo

FRAJER - plehko osvajalski

FINA GOSPA - željna mlade robe

MUCA - mala kičasta razvajenka

1.

Tema. Glasno, a nerazločno prepiranje dveh moških glasov. Nenadoma zaslišim o, kako se sunkovito odprejo vrata. Pas svetlobe. Potem se vrata s treskom spet zaprejo. Franci ihtavo stopa skozi temo.

FRANCI: Pička jim materna! Tehnološki višek? Kakšen tehnološki višek neki? Dobro vem, kaj jim je šlo v nos! Pizda! Pizda! Pizda! Mater da jim jebem! Naj grejo vsi skupaj v en velik kurac! Oni bodo mene jebali? Cele dneve sem žrtvov al za firmo! Oni bodo mene metali na cesto? Pol firme sem gor držal! Kaj – pol ? Če ne bi bilo mene, bi že zdavnaj vse skupaj vrag vzel! Pizda! Pizda! Pizda! Banda kapitalistična!

Francijeve besede skupaj s koraki poniknejo v oglušujočem hrupu mestnega živžava. Nenadoma hrup zamenja petje ptic, šumenje listja, razigrani otroški glasovi. Žaromet osvetli Nanin osupli obraz.

NANA: Kaj praviš ... ? Kako - na cesti? Spet - na cesti? Se šališ? Menda ne misliš resno? Rekel si mi... Obljubil si mi, da ... Trdil si, da gre tokrat za resno službo. Da si se končno pošteno zasidral in da ... da te imajo radi. Rekel si, da ti tokrat nihče nič ne more, ker ... Da je kolektiv na mestu ... Da celo šef morda sploh ni tako slab in da ga je pač treba razumeti, saj tudi njemu na tem podivjanem trgu ni lahko ... Rekel si, da vse bolj postajaš njegova desna roka ... Desna roka, Franci! Zdaj pa ...

Žaromet osvetli še Francijev turobni obraz.

FRANCI: Nana, razumi vendar! Jaz ... jaz resnično nisem kriv, če ... Ničesar ve

č ne razumem v tej gnili državi. Ne razumem teh ljudi, teh hinavskih značajev, povzpetnikov, ki grejo za svoje dobro tudi čez trupla ... Ne razumem teh predvi dljivo nepredvidljivih mehanizmov! Še včeraj ni niti najmanj kazalo, da bi bilo l ahko kaj narobe. Danes pa! So to sploh isti ljudje? Jaz ...

NANA: Jaz ... jaz bi morala vedeti. Morala bi. Ti si tako naiven, tako prekleto n aiven, da ...

FRANCI: Ampak, Nana, niti slutiti nisem mogel, kaj se pripravlja za mojim hr btom ...

NANA (*se nenadoma zave*): Potemtakem tudi letos ne greva v ...? Ampak ... O bljubil si mi ... Obljubil! Kaj obljubil - prisegel si. Prisegel v imenu najine ljube zni! V imenu najine ljubezni, Franci!

Tema. Diskretna violinska glasba. Žaromet osvetli violino. V ozadju slišimo me hko žvenketanje jedilnega pribora.

Potem nenadoma znova oglušujoči mestni živžav. Svetloba. Oder je s steno v pr erezu razdeljen na dve polovici. Na eni strani ulica, na drugi tema. Na ulični str ani stene bankomat. Pred njim Franci. Živčno udarja po tipkah.

FRANCI: Minus? Prevelik ...? Kako - prevelik? Pa saj to ni mogoče! To prepros to ni res. Menda nisem že zdaj vsega ...? Pa saj se je mesec komaj začel ... Nek aj drugega mora biti krivo. Nekaj mora biti narobe s tole smotano kartico.

Franci iz bankomata izvleče bančno kartico, jo potrese, kot da bi z nje hotel stre sti prah. Potem puhne vanjo in jo obriše z robcem. Končno jo godrnjaje znova v stavi v bankomat. Za Francijem se postavi Fina gospa. Zvišeno ga opazuje in z gracioznimi gibi gladi rožnato pentljo natopirane muce, ki ji drema v naročju.

FRANCI (*zmedeno jeclja vase*): Ne, to preprosto ni mogoče! Nekaj mora biti na robe s tem plesnivim bančnim popndeklom! Ne vem ... mogoče ... pa ... ali pa razmagnetlila ... ? Ker ... ker ... Ali pa ... ? Kaj pa vem ...? Morda ...? Pa vseeno ... Mislim, ne razumem ... Pa saj bi moralo ... Se pravi ... nekaj mora biti naro be ... Morda gre zgolj za tehnične motnje?

Franci nenadoma glasno vzklikne, da se Fina gospa zdrzne in namrgodi.

FRANCI: Pizda! Menda ne bom zaradi tako fuknjene naprave, kot je bankomat , ob tako vročo punco, kot je Nana.

Tema. Petje ptic, šumenje listja, razigrani otroški glasovi. Žaromet osvettlita za sanjana obraza Nane in Francija.

NANA: Veš, Franci, takrat ...

FRANCI: Vem, Nana, takrat na tisti najini polomljeni klopici v parku.

NANA: Poljubil si me in rekel ...

FRANCI: Ti pa si me vprašala: »Misliš ...?«

NANA: Misliš čisto zares?

FRANCI (*jo poljubi*): Čisto zares.

NANA: Za moj naslednji rojstni dan?

FRANCI: Za tvoj naslednji rojstni dan. Obljubim.

NANA: Obljubiš?

FRANCI: Kaj obljubim - prisežem! V imenu najine ljubezni - prisežem!

NANA (*ga poljubi*): Ampak - Sweet Star? Toliko let že sanjarim o ...

Tema. Ptičje petje, šumenje listja in razigrani otroški smeh zamenja diskretna violinska glasba. Žaromet najprej osvettli violino, potem pa še Francijev žareči ob

raz. V ozadju slišimo mehko žvenketanje jedilnega pribora.

FRANCI: Da, ljubica, prav si slišala - Sweet Star! Nobenih polomljenih klopčev, nobenega smrdljivega hot-doga s posušeno štručko in precviknjeno hrenovko, nobenega vonja po bruhanju in razlitem cenenem vinu, nobenih rjastih pločevink sparjenega piva. Samo mondenost. Vino s plemenitim poreklom, vrhunska postrežba, pethodni meni, izbrane kulinarične teksture, sveče, violine ...

Tema. Nenadoma oglušujoči mestni živžav. Svetloba osvetli oder, ki je znova prečno razdeljen na dva dela: na ulico in na temo za steno z bankomatom. Franci vse bolj poklapano strmi v bankomat. Za Fino gospo se postavi še Frajer.

FRANCI (*zmedeno jeclja vase*): In kaj naj zdaj ...? Samo še enkrat poskusim in kartico mi bo pobralo. Jaz pa ... Jaz pa ... Nekako vendar moram priti do tega denarja. Če ne ... Če ne ... Ne, izposoditi si ga ne morem več! Že tako ali tako sem zadolžen do plafona. Pa tudi ... Pa saj nikogar več ne poznam ... nikogar, ki bi mi lahko ... Prosjal pa tudi ne bom! Naj oropam banko? Jebenti, sem res padel že tako nizko? Toda, kako za vraga naj ...

FINA GOSPA (*Franciju*): Pa kaj boste zvalili jajce ali kaj?

FRAJER (*Fini gospe*): Najbrž zlato.

FINA GOSPA (*se z ironičnim nasmehom obrne k Frajerju in si ga občudujoče ogleda od nog do glave*): Najbrž.

FRAJER: O gospa, kako lep plašč! Je iz pravega ali ...? Seveda je iz pravega krzna. Pa kaj sploh sprašujem? In kako srčkana mucka! S kako filigranskim čutom za barvno kompatibilnost izbrana pentlja! Kako mehko natopirani kodrčki! Jo lahko pobožam?

FRANCI (*nežno gladi bančno kartico*): Če jo pobožam, takole čisto na rahlo, bo morda ...

FINA GOSPA (*Frajerju*): Ljubi mladenič, kako ste pozorni in prijazni. Seveda lahko, ampak z občutkom. Zelo občutljivo bitjece je.

FRAJER (*pomenljivo*): Občutljivo, verjamem, da je karseda občutljivo.

FRANCI (*previdno vstavlja kartico v bankomat*): Vem, kako občutljiva je lahko takale bančna kartica ...

FRAJER: Seveda, gospa, z občutkom. Veste, na božanje muck se resnično zelo dobro spoznam. No, pa tudi sicer ...

FINA GOSPA: A res? Potem pa kar poskusite.

FRANCI (*vtipka številko*): Poskusil bom, še enkrat. Kar bo - pa bo. Sicer pa – kaj drugega mi sploh še ostane?

FRAJER (*poboža muco in zapeljivo gleda v oči Fine gospe*): Bucibucibuci!

FINA GOSPA: "Bucibucibuci!" - kako lepo ste to povedali! Kako ljubko, kako čustveno!

FRAJER: In kako voljne kodrčke ima! Človek bi kar naprej segal vanje. Spominjajo me na ...

FINA GOSPA (*vse bolj vznemirjeno*): Vi pa res znate ... Vaši prsti ...

FRANCI (*zaprepadeno strmi v bankomat, potem pa se nenadoma zazre v svoje dlani*): Moji prsti? Morda, pa je z njimi kaj narobe. Morda tipkajo čisto po svoje ...

FRAJER (*si zaviha rokav desnice*): Pa ne samo prsti. Potipajte te mišice.

FINA GOSPA (*potipa Frajerjevo desnico*): A res lahko? Uf, kako so velike in čvrste ...! Gotovo ste zelo močni?

FRANCI (*brezglavo udarja po tipkah bankomata*): Močnejše ...? Morda bi morali pritiskati močnejše?

FRAJER: Ne da bi se hvalil, ampak ... Oprostite, gospa, bi smel, prosim, izvedeti, kako vam je ime?

FINA GOSPA: Seveda, kar Klara mi recite. In ...?

FRAJER (*ji poljubi roko*): Žan.

FRANCI (*izvleče bančno kartico in si jo ogleduje povsem od blizu*): Franci? Kd o je to? Sem to sploh še jaz? Je to sploh še moje ime, je to sploh še moja številka, je to sploh moja kartica ...?

FINA GOSPA (*Frajerju*): Žan? Tako sladko ime. Žžžan ... Hkrati pa tako možžžato. Zelo vam pristaja. Pravi cukrček ste.

FRAJER: Hvala, tudi vi ... Vi ste še tisočkrat bolj cuk... Hočem reči: gospa Klar a, vas lahko kasneje pospremim. Kje ste pravzaprav ...

FRANCI (*vase*): Kje sem pravzaprav doma...? Kje pravzaprav piše, da sem to v resnici jaz?

FRAJER: Še nekaj boljšega sem se spomnil. Povabim vas na večerjo.

FINA GOSPA: Odlična ideja. Lahko, Žan, lahko. Samo, da dvignem ... Saj veste, banke so že zaprte in ... in ... In komaj že čakam, da se bo ta bedak končno odmaknil od bankomata. Celotna večnost je že tukaj.

FRAJER: Morda pa misli, da je v igralnici in čaka, da se iz avtomata vsuje glavni dobiček.

FRANCI (*vase*): Pa saj sploh ne zahtevam veliko. Ta hip bi bil zadovoljen že s ščepcem drobiža ... Kasneje bo pa potrebno ...

FINA GOSPA (*Frajerju v smehu*): Ampak zato so potrebni igralni žetoni. Tale pa po moji igri kar z gumbi. Pa še teh mu ni ostalo prav veliko, se mi zdi.

FRAJER (*v smehu*): Kako ste duhoviti! Kako zelo se že veselim, da vas spoznam še bolje.

FRANCE (*bankomatu*): Sploh me ne prepozna več. To sem vendar jaz ... Jaz!

FINA GOSPA (*Frajerju*): In jaz vas. Prav presneto sem že nestrpna. Tale bedak pa kar bulji in bulji v bankomat in se ne zmeni za nikogar. Poglejte mojo ubogo mucko, čisto vznemirjena je že.

FRAJER: Res je. Uboga živalca. Kaj je to ubogo bitjece tako hudega zakrivilo na tem svetu, da jo zdaj takole vznemirja en tak sadist ...? To je čisto navadno mučenje. Temu bo vsekakor treba narediti konec.

FRANCI (*vase*): Konec me bo, če ...

FRAJER (*se obrne k Franciju*): Hej, ti, me slišiš? Dovolj bo ..

FRANCI (*vase*): Ne, ne bo dovolj. Če bi prodal kolo, televizor ...

FRAJER: Hej, tebi govorim. Rekel sem, da bo dovolj ...

FRANCI (*še vedno v svojem svetu*): Dovolj? Ne, nikakor ne bi bilo dovolj! Pa tudi, če bi prodal tisto ročno uro, ki mi jo je podarila, ko ...

FRAJER (*odločno stopi k Franciju*): Veš kaj, ti pezde, ne delaj se, da me ne slišiš! Mene ... mene že ne boš zajebaval!

FRANCI (*se končno zave*): A jaz?

FRAJER: Ti! Kdo pa? Mogoče papež? Ti, ja, butec butasti! Samo to ti bom rekel. Če se ne umakneš, ko preštejem do tri, potem ... potem ... potem ...

FRANCI (*z velikimi očmi opazuje Frajerjevo mišičasto postavo*): Potem ...?

FRAJER: Potem ... potem te stlačim v bankomat! V b a n k o m a t ! Jasno?

FRANCI (*z grenkim nasmehom*): V bankomat? Kako to mislite ...?

FRAJER: Že štejem.

FRANCI: Počakajte! Počakajte vendar, da ...

FRAJER: Niti sekunde več. Ena!

FRANCI (*panično jeclja vase*): Kaj naj ...? Sploh ne vem več kaj... Še najpametneje bi bilo pri priči ... A kaj, ko je moja glava ... Ko so moje roke ... In moje noge? Kar naenkrat so tako prekleto težke, da jih sploh ne morem več ... Kaj ... kaj je z mojimi...?

FRAJER: Dva!

FRANCI: Dva? Že? Ampak ... Samo trenutek, gospod, naj pomislim ...! Če stvari malo pretehtava, argumentirava ... Če se osredotočiva na vsa znana in manj znana dejstva, na za in na proti. Če jih še enkrat ...

FINA GOSPA (*občudujoče proti Žanu*): Ah, ko bi bili vsi moški tako možati in odločni! Kar toplo mi je pri srcu.

FRANCI: Nekam toplo je danes ... Uf, kako je vroče! Take temperature v tem l

etnem času. Ne vem ...

FRAJER (*pomežikne Fini gospe*): To ni nič gospa. Malenkost. Nekdo mu je moral povedati, kar mu gre. Kaj hočemo - kar se mora, se mora!

FRANCI (*Frajerju, Fini gospe in Muci kar tako, da pridobi na času*): Gospod, je tudi vam danes tako vroče? In vam, gospa. Zjutraj ni kazalo, da ... O gospa, kako lepega cucka imate ...

FINA GOSPA (*Frajerju*): Cucka? Ste ga slišali? Kako si drzne mojo ubogo mučko imenovati ...

FRAJER: Ne samo da je nesramen, tudi slep in neumen je očitno. In ena je ...!

FRANCI: Počakajte, no, zaboga, menda ne boste kar tako napadli nedolžnega človeka, ki je povrh vsega še v hudi stiski! Človeka, ki trenutno sploh ne ve, kako naj ...

FRAJER (*glasneje*): Je ...!

FRANCI (*zmedeno jeclja vase*): Kako naj ...? Nobenega izhoda ... Nobenega ... Razen ... Kaj pa ... če ... Saj res, samo en izhod obstaja . Kaj pa ... če ... če ... če ...

FRAJER (*še glasneje*): Jeee ...!

FRANCI (*nenadoma vdano in veselo*): Če bi ... Že vem, kaj moram narediti! Natančno vem, kaj mi je storiti. Bolje povedano ...

FRAJER (*najglasneje*): Jeeeeee ...!

FRANCI (*pogumno in skoraj z olajšanjem*): Bolje povedano – vem, česa ne smem narediti. Se pravi – ničesar. Ničesar! Ničesar ne smem narediti. Prav ničesar. No, pa me dajte ... Stlačite me v ta prefuknjeni ban-

FRAJER (*ga zgrabi in dvigne*): Pa saj te tudi bom. Triiiiiiiiiiii!

FRANCI: -komaaaaaaaat!

Tema. Bliskanje in iskrenje. Francijev krik se izgubi v močno pretiranih zvokih tlačenja telesa skozi ozko režo bankomata: škripanje, zvijanje železa, lomljenje k

osti itd. Nato nekaj trenutkov odrešujoče tišine.

Svetloba. Ista scena Frajer in Fina gospa počasi odhajata po ulici.

FRAJER (*tipa po žepih*): Kam neki sem vtaknil denarnico? Menda je nisem pozabil v ...

FINA GOSPA: Ne skrbite, dovolj denarja imam za ...

2.

Ulico zagrne tema, kvadratasti prostor za steno pa osvetli močna neonska svetloba. V prostoru Franci. Zmeden je in poln podplut in krvavih madežev. Zvit v ključavnici ves zadihan skuša nekaj reči, a mu nikakor ne uspe ... S težavo vstane in si ogleduje prostor.

FRANCI: Kkkje sem? Kje ...? Kako nenavaden, kako čuden prostor! Nikjer ni kogar. Nikjer nobenega okna, vrat ... In ta brezbarvna svetloba ...

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci išče in tipa po stenah. Nato najde režo, ki je tam, kjer je na ulični strani odra bankomat. Skloni se k njej in pokuka skozi.

FRANCI: Tale reža. Morda pa ... Pokukal bom in ... in ... Vidim prav? Pa saj to je ... ulica, na kateri ... Se pravi ... Se pravi, da je tisti napihnjeni mišičasti kreten mislil resno, torej me je čisto zares ... Torej sem se čisto zares znašel v bankomatu. V b a n k o m a t u !

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci s hrbtom naslonjen na steno. Čez čas vstane

in začne znova iskati po praznem prostoru.

FRANCI: Crknil bom v tej nori škatli. Že celo večnost nisem jedel. Ko bi našel vsaj kakšno skorjo, skorjico, drobtino, drobtinico ...

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci se skloni k reži in zakriči.

FRANCI: Hej, tukaj sem! Že celo večnost! Morda še dlje! Me slišite? Lačen sem! Hej ...! Bi mi lahko kdo prinesel kaj za pod zob. Heeeeeej ...!

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci sedi na tleh in strmi vase. Nenadoma se v rež i pokaže bančna kartica. Ko jo Franci opazi, nekaj časa le osuplo strmi vanjo. Nenadoma pa se domisli. Bliskovito se postavi na noge, jo zgrabi z obema roka ma in jo z vso silo povleče k sebi. Dolgo si jo ogleduje z vseh strani, kot da ne v e, kaj si naj z njo počne. Potem jo povoha, sramežljivo pogleda okoli sebe in jo čisto na rahlo oblizne. Ker se mu okus očitno ne zdi tako slab, previdno zagriže vanjo.

FRANCI (*mlaskaje*): Njam, to pa sploh ni tako slabo! Kdo bi si mislil? Njam, n jam! Res, kdo bi si mislil, da ima lahko ena taka bančna kartica tako dober okus.

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci sedi na tleh in strmi proti reži bankomata. K o se pojavi še ena bančna kartica, se lačno požene proti njej.

FRANCI (*mlaskaje*): Še ena. Njam, njam! Tudi tale je prav okusna. Čisto nič ji ne manjka. Pravzaprav že dolgo nisem jedel česa tako okusnega.

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci sedi na tleh. V rokah ima velik šopek bančni

h kartic. Masti se z njimi in pri tem vidno uživa.

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci sedi v drugem kotu. V rokah ima nov šopek bančnih kartic. Masti se z njimi in pri tem vidno uživa.

Vsa scena se ponovi še tretjič, vendar zdaj Franci sedi v tretjem kotu. Ko pohrušta zadnjo kartico, se zadovoljno poboža po polnem trebuhu.

FRANCI: Hmh, kako sem se najedel. Kaj najedel – nabasal sem se, kot še nikoli v življenju. Morda ... morda sem celo malo pretiraval. Morda za kanček. Kaj pa vem? Nekam čudno mi brbota v želodcu. In malo me zvija in črviči. Auč! Pravzaprav ne samo malo ... Pravzaprav me zvija vedno bolj. Auuuuč! Moral bi, moral bi ...

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci se ves sključen drži za trebuh in tava po prostoru.

FRANCI: Auuu, moj želodec! Ne vzdržim več, moral bom ... Nujno moraaam! Kako me tiščiiii ... Toda, kje naj ...? Kje ... Pa saj sploh ni važno kje ... Tako ali tako sem tukaj sam. Kar tukaj ... kar tukaj bom počepnil.

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci čepi v kotu prostora. Značilni črevesni in zadnjični zvoki, pospremljeni s stokanjem, se sproti spreminjajo v šelestenje papirja. Franci vidno olajšan vstane in si zapne pas na hlačah. Potem se radovedno skloni h kupčku in ga povoha, najprej od daleč, potem od blizu. Previdno iztegne roko in seže v kupček.

FRANCI: Njoh, njoh! Nobenega vonja. Pa saj sploh ne smrdi! Le šelesti, kako

prijetno šelesti! Tako znajo šelesti le ...

Tema. Fanfare. Žaromet osvetli Francijev nasmejani obraz.

FRANCI: Bankovci!

Tema. Fanfare. Žaromet osvetli Nanin nasmejani obraz.

NANA: Bankovci!

Tema. Fanfare. Žaromet osvetli nasmejani obraz Fine gospe.

FINA GOSPA: Bankovci!

Tema. Fanfare. Žaromet osvetli Frajerjev nasmejani obraz.

FRAJER: Bankovci!

Tema. Fanfare. Žarometi osvetlijo dvorano z občinstvom.

FRANCI, NANA, FINA GOSPA, FRAJER: Bankovci!

3.

Tema. Svetloba. Oder je s steno v prerezu razdeljen na dve polovici. Na eni strani ulica s svojim živžavom, na drugi strani prostor za steno z bankomatom. Tokrat sta osvetljena tako ulica kot prostor za steno. Franci se še kar naprej evforično sklanja h kupčku bankovcev in jih grabi z rokami.

FRANCI: Bankovci! Sami bankovci! Kako lepo se mi lepijo na prste! Kako so moji, moji! Kaj takega! Nikoli v življenju še nisem doživel kaj takega. Nikoli do zdaj še nisem bil sit in hkrati poln denarja. Skratka - končno je tudi meni uspelo! Sit in poln denarja! Sit in poln denarja! Pravzaprav tako sit, da me tukaj v želodcu spet nekoliko črviči. Kar naj, naj me črviči, naj me zvija, naj, kar naj!

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci, ki je vse bolj zaraščen in neurejen, čepi v kofetu in z veselim izrazom na obrazu grizlja bančne kartice in hkrati serje denar.

Tema. Svetloba. Ista scena. Prostor je poln velikih kupov bankovcev. Franci se razazigrano kotali po njih, dela prevale, plava ... Po ulici nosi jesensko listje.

Tema. Svetloba. Ista scena. Kupčkov denarja je vse več. Franci še vedno igriv, a obenem že rahlo naveličan ... Ulico zagrinja snežna odeja.

Tema. Svetloba. Ista scena. Franci brezvoljno sedi na velikem kupu denarja in strmi vase. Na ulici dež.

FRANCI: Vse lepo in prav, ampak ... Mislim, imam vse, kar potrebujem ... Ampak ... Hočem reči: skoraj vse, kar potrebujem. Skoraj! Ah, Nana, kako zelo te pogrešam! Kako zelo zelo!

Tema. Dež. Žaromet osvetli najprej Nano, potem še Francija.

NANA: Ljubi!

FRANCI: Ljuba!

NANA (*ga poljubi*): Ah, ti moj ljubi!

FRANCI: Ah, ti moja ljuba! Sploh veš, da dežuje?

NANA (*ga znova cmokajoče poljubi*): Pa kaj ...?

FRANCI (*zadušen pod poljubi*): Saj res ... Pa kaj? Pa kaaaj ...?

Tema. Svetloba. Oder je s steno v prerezu razdeljen na dve polovici. Na eni strani ulica s svojim živžavom, na drugi strani prostor za steno z bankomatom. Zunaj dežuje. Še vedno sta osvetljena tako ulica kot prostor za steno. Franci brezvoljno tava po prostoru in pri tem tu in tam hladnokrvno brcne kupček bankovcev. Na ulici se pojavi Nana. Vsa zanemarjena in zagrenjena se počasi bliža bankomatu.

FRANCI: Saj sploh ne vem več, kako dolgo sem že tukaj. Tako dolgo! Tako sam! Sam! Tako neskončno sam! Samo ta reža ...

NANA (*se ustavi predi bankomatom*): No, zdaj pa še ščije! Prekleti dež! Samo še te smrdljive scalnice mi je bilo treba.

FRANCI (*brezvoljno pokuka skozi režo bankomata, potem ves iz sebe vzkline*): Kaj ...? To ne more biti res! Pa saj ne morem verjeti! Ne, to ni mogoče! Nana! J e to res ona? Kaj pa, če se mi samo sanja? Pa saj jo, ubogo revico, komaj prepoznam. Kaj so ji naredili? Kaj so ti naredili, Nana? Nana! Nanaaa!

NANA (*poišče bančno kartico, jo vstavi v bankomat, se trikrat prekriža, vtipka številko in počaka*): Ne razmem! Kako – minus? Od kod – minus. Pa saj se je mesec šele prav začel. Kdaj sem ...? Kje sem ...?

FRANCI (*kriči v režo bankomata*): Tukaj sem. Nana, tukaj sem! Tukaj – poglej me! Skloni se in pokukaj skozi režo! Me slišiiiiš?

NANA: Sranje! Sranje in še enkrat sranje! Kako naj zdaj ...? No, pa smo tam.

FRANCI: Tukaj! Nana, tukaj ...! Tukaaaj ...!

NANA: Najraje bi ... Najraje bi kar ... Pa še ta ogabni ...

FRANCI: Dež! Nana, najin dež! Se spomiš – dež? Rekla si: »Pa kaj, če dežuje

...?« Rekel sem ... Rekla si ...

NANA (*prične jokati*): Čisto sem že mokra. Pa kaj, če sem? Naj se prehladim! Naj dobim pljučnico! Naj umrem!

FRANCI: Nikar ne joči! Me slišiš? Jaz sem, jaz, tvoj Franci! Neeeee! Ne odhajaj! Počakaj!

NANA (*vsaj objokana pospravi kartico*): In kaj naj zdaj ...? Kaj ...? Prekletu ku rčevo življenje!

FRANCI (*tolče in brca v notranjo steno bankomata*): Najino skupno življenje se šele prav začne. Boš videla. Ne, ne odidi še! Tukaj sem! Tukaj, Nana! Me slišiš? Tukaj! V bankomatu! V bankomatu ... Skupaj nama bo lažje, lažje ...

NANA: Ko bi vsaj ne bila tako sama ...

FRANCI (*ves obupan obstane, končno pa se domisli*): Počakaj! Spomnil sem se . Spomniiiiil.

NANA (*se počasi obrača k ulici*): Ko bi vsaj vedela, kam neki je tako nenadoma izginil moj Franci ... Kam neki ...? Gotovo je kje v tujini. Gotovo se valja, gotovo plava v denarju, medtem ko jaz ... Ti baraba moška. Pustiti dekle kar takole brez slovesa. Kar takole na cesti in se sploh ne spomniti več ...?

FRANCI (*pograbi šop bankovcev in jih porine skozi režo*): Le kako se nisem tega spomnil že prej?

NANA (*ko zasliši znani zvok, se znova obrne k bankomatu*): Kaj zdaj škrtiš?

FRANCI: Takooole ...! Bo dovolj?

NANA (*strmi v bankovce in kar ne more verjeti svojim očem*): K-k-kaj ...? Kaj naj to pomeni? Od kod neki so se ...?

FRANCI: To je zate, Nana. To je vse, kar lahko ta trenutek naredim zate. NANA (*negotova niha v razpoloženju*): Pa saj ne vem, če sploh lahko ... Mislim, mogoče pa jih je kdo ... Ne, nihče jih ni pozabil. Pa saj tukaj sploh ni bilo nikogar, ki ... Se pač zgodi. Sem pač imela srečo, nobenega pravega razloga ni, da jih ne bi ... da jih ne bi kar vzela.

FRANCI: Res je, Nana. Nobenega razloga ni, da jih ...

NANA (*previdno pogleda okoli sebe, potem pa bliskovito iztegne roko, vzame denar in zbeži*): Imam pač dober dan. Haha, dober dan ... Pa kaj, če dežuje? Pa kaaaj ...? Haha, haha ...!

FRANCI (*zasanjano*): Pa je odšla. Moja Nana. Moja končno spet nasmejana, moja končno spet vesela Nana. Jaz pa ... Pa saj sploh ni važno, samo da je ona srečna ...

Tema. Svetloba. Ista scena. Zunaj sonce. Nana prihaja k bankomatu. Nič več ni zanemarjena in zagrenjena. Franci jo opazi že od daleč, preden skrbno zloži šopek bankovcev, vsakega posebej poljubi.

FRANCI: Prihaja. Znova prihaja. Že tretjič ta teden. Naj vas poljubim, dragi moji bankovci. Iz mojih v njene roke. Ah, te njene zlate roke!

NANA (*se ustavi pred bankomatom in počaka, da se v reži pojavi denar*): Čisto naključje pač ... Med milijoni in milijoni bankomatov na planetu Zemlja in morda še kje v vesolju ...

FRANCI: Bo dovolj, ljubica? Veš, ljubica, to niso bankovci. To so poljubi. Šopki strastnih poljubov, mojih poljubov, draga Nana.

NANA (*previdno pogleda okoli sebe, potem pa bliskovito iztegne roko, vzame denar in zbeži*): Se pravi med neskončnim številom bankomatov se po zakonitosti h logike pač najde tudi takšen, ki ni čisto vsakdanji, ki pač malo izstopa, ki je malo drugačen in ki ...

Tema. Svetloba. Ista scena. Nana prihaja k bankomatu. Urejena od čevljev z visoko peto do »fansi« pričeske, bogato naličena, v mini krilu in vsa žvenketajoča od nakita. Franci bulji skozi režo bankomata, glasno požira slino in se tu in tam poželjivo zgrabi za mednožje.

FRANCI: Vauuu, ljubica! Kako si se spremenila v zadnjih mesecih. Od kar me obiskuješ, si povsem drugačna ... Vsak teden, vsak mesec bolj ... Vauuu, ta minica, mislim, ta minica je tako ... In majčka, tako prijetno oprijeta. In ... in tvoj e noge, pa te čudovite mrežaste najlonke, kako poudarjajo točno to, kar je treba poudariti. Pa frizurica! Tako rad bi jo razkuštral! Seksi, Nana, tako seksi si v zadnjem času. Nana, Nanica ...

Tema. Škripanje postelje. Strastno dihanje. Žaromet osvetli najprej Nanin, potem pa še Francijev obraz.

NANA: Franci! Franciii! Franciiiiii ...!

FRANCI: Nana! Nanaaaa! Nanaaaa ...!

Tema. Škripanje postelje in strastno dihanje preide v običajni mestni živžav. Nana v oprijeti majčki, mini krilu idr. stoji pred bankomatom in zdaj že povsem brez sramno grabi denar, ki ji ga skozi režo potiska Franci. Za Nana se postavi Frajer. Nekaj časa jo poželjivo opazuje, potem v žepu poišče dekliški robec in ga na skrivaj vrže na tla. Franci vse to ves osupel opazuje skozi režo bankomata.

FRANCI: Hej, kaj pa je zdaj to ...? Kaj dela tukaj tale mišičasti kup gnoja? Kaj hoče ...?

FRAJER: Gospodična, oprostite, tale robec, vam je morda ...?

FRANCI: Pa kaj vendar gobca ...? Saj ga je sam vrgel na tla, prav dobro sem v idel.

NANA: Prosim ...? Ne, ni moj. Pa vseeno, hvala.

FRANCI: Ha, ha! Si mislil, da bo moja Nana padla na tako poceni finto?

FRAJER: Ah, ni za kaj. Kaj prav vidim?

NANA: Ne razumem. Kaj vidite?

FRAJER: Vaše krilce? Je iz pravega ...? Pa kaj sploh sprašujem, seveda je prav o usnje. Takega ne dobiš tako lahko. Prejšnji teden v Milanu sem ...

FRANCI: V kakšnem Milanu neki? Videl sem te, kako že mesece na skrivaj po podganje stikaš okoli bankomata in ...

NANA: V Milanu?

FRAJER: Da, tam imam enega od svojih frizerskih salonov.

FRANCI: Ha, ha! Pozabi! Pred sabo imaš Nano. In ne kar nekoga, ki ...

NANA (*občudujoče*): Salonov? Sem prav slišala?

FRAJER (*z lažno skromnostjo*): Ah, ne bi se hvalil. Visoka moda pač, ampak ... ampak to sploh ni važno. Ne bom vas utrujal s tem. Ne dajte se motiti.

FRANCI: No, končno nekaj pametnega iz njegovih ust. To je torej končano.

NANA: Dajte no, dajte - tako pomembna osebnost, pa taka skromnost ...

FRAJER: Ah, gospodična, ne pretiravajte. Čeprav je res, da ... Mislim ... Rekel sem že, da se ne bi rad hvalil, ampak ... Pa pustiva to. Dovolj sva govorila o m eni. Raje se posvetiva vam. Moram vam povedati, da mi je ta vaša pričeska pra v presneto všeč. Če mi dovolite, bi tale pramenček -

FRANCI: Le poskusi se je dotakniti. Prav hitro boš ugotovil, kdo je Nana!

NANA: Dovolim, toda ...

FRAJER (*graciously puhne v Nanine lase*): - puhnil malo bolj na levo.

FRANCI: Pa kaj za vruga počenja. Saj jo bo čisto oslinil.

NANA (*razneženo*): Hmmmm, vi pa znate!

FRAJER: Še marsikaj drugega znam. Ti vaši lasje, lahko bi jih ... Takole se zm eniva ... Vas lahko pospremim? Natančno vam bom razložil, kako ...

FRANCI: Pa kaj še? Nana ne bi nikoli ...

NANA: Seveda lahko. Če le imate čas ...

FRAJER (*mrmraje*): Saj res. Danes? Grrr – sem odpovedal. Zrrr- je v Londonu. Uppp – šele pojutrišnjem. Da, prost sem. Prost, ves dan. Morda bi bilo še najbo

lj praktično, če vas preprosto povabim ...

NANA: Pa menda ja ne mislite na večerjo v dvoje?

FRANCI (*oponaša Nanin domnevno jezni glas*): Pa menda ja ne mislite na večerjo v dvoje? Kako vam lahko kaj takega sploh pade na pamet? Ne, nikakor, ne pride v poštev! Fanta imam in ...

NANA: Odlično. Jaz sem za. Sploh danes. Ne boste verjeli: danes imam rojstni dan.

FRANCI: Rojstni dan? Kaj sem res že tako dolgo v ...

FRAJER: Rojstni dan. Torej, kot naročeno. Čestitam! Od srca čestitam.

FRANCI: Pa saj ti sploh nimaš srca,

FRAJER: To bo treba pošteno proslaviti. Poznam odlično restavracijo prav za to priložnost.

NANA: No, me prav zanima.

FRAJER: Sweet Star.

FRANCI (*zakriči*): Sweet Star?

NANA (*vsa iz sebe*): Sweet Star? Pa saj to je ...

FRANCI: Da, to je najina restavracija. Kar povej mu. Razloži temu prepotentnemu tipčku, da je rezervirana za naju. Samo za naju!

Tema. Diskretna violinska glasba. Žaromet osvetli violino. V ozadju slišimo mehko žvenketanje jedilnega pribora.

Tema. Svetloba. Oder je s steno v prerezu razdeljen na dve polovici. Na eni strani ni ulica s svojim živžavom, na drugi strani prostor za steno z bankomatom. Med tem ko Franci podivjano tolče in brca vanjo, Nana in Frajer počasi odhajata.

NANA: Strinjam se. Še kako se strinjam! Sploh ne morem verjeti! Pravzaprav sem si od nekdanj želela ...

FRAJER: Saj sem vedel, da vam bo moj predlog všeč. Torej ... Vas lahko primem pod roko?

FRANCI (*vse bolj podivjano*): Jaz bom ...! Jaaaz booom ...! Jaaaaaz boooooom ...! Zmešalo se mi bo od ... Ta prifuknjnec sploh še ne ve, kdo sem jaz! V resnici me sploh še ne pozna!

FRAJER: Saj res, ime ...? Smem izvedeti, kako ...?

NANA: Nana. In vam?

FRAJER: Žan.

NANA: Žžžan? Kako sladko! Obenem pa tako možžžato. Pravi cukrček ste. Ko maj že čakam, da ...

FRAJER: Hvala! Vi ste še bolj cukr... Mislim, tudi jaz komaj že čakam, da ...

FRANCI (*vse močnejše brca in udarja po notranji steni bankomata*): Komaj čakam? Le čakaj, kmalu boš dobil svoje ... Lastna mati te ne bo prepoznala? Zpomnil si boš dan, ko si moji Nani omenil Sweet Star!

NANA (*zasanjano*): Sweet Star!

FRAJER (*se tik preden z Nano zapustita ulico zaigrano potipa po žepih*): Hmh, kam neki ...? Kam neki sem vtaknil denarnico? Menda je nisem pozabil v ...

NANA: Ne skrbite, dovolj denarja imam za ...

FRANCI (*zdaj že povsem podivjan*): Jaaaaaaaaz boooooooooom znoooooooooorel! Pri riči moram ven! To moram preprečiti! Moram! Moooooraaaaam!

Tema. Bliski in iskrenje. Med Francijevimi zverinskimi kriki (znorel, moram, preprečiti) slišimo oglušujoče udarjanje ob kovinsko steno, zvijanje jekla, pokanje kosti itd.

4.

Svetloba. Ulica v prerezu. Stena z bankomatom je skoraj povsem zrušena. Franc

i, ves zaraščen, krvav in poln podplut kričeč teče po ulici.

FRANCI: Moram ji razložiti, ubogi revici naivni, moram. Moraaaam! Zdaj bo vendar vse drugače! Najina zgodba se začinja na novo, na novo ...

Tema. Žaromet osvetli Francijev podivjani obraz. Slišimo udarce. V daljavi tuljenje rešilca.

FRANCI (*pretepaško*): Ti ... ti, ubogi vratarček, ti boš meni pravil, kam lahko vstopim in kam ne? Meni ne bo nihče več ukazoval! Preveč hudega je za mano! Preveč sem pretrpel, da bi me zdaj ustavil en tak ... Na – tukaj imaš! Da si boš z apomnil. Na! Na! Na!

Tema. Vrata se odpro: diskretna violinska glasba. Žaromet osvetli violino. V ozadju slišimo mehko žvenketanje jedilnega pribora. Žaromet izmenično živčno osvetljuje Francija, Nano, Frajerja.

FRANCI: Kje je, kje sta ...? Aha, ptička, tukaj sta se torej ugnezdila.

NANA: Kaj se dogaja? Kdo je to? Žan, reši me! Tale grozni stvor me nadleguje ... Bojim se, Žan! Bojim! Pa saj je znorel!

FRANCI (*nenadoma nežno*): Nana! Naaana! Jaz sem. Prišel sem te rešit pred to zverino.

FRAJER: Hej, stari, hej, klošar, hej, smrdljivec, umakni se, take restavracije nis o zate. Vrni se na cesto, tja kamor spadaš, če ne ...!

FRANCI (*ga udari*): Ne, tokrat bo drugače! Nobenih groženj več! Ne boš me več ustrahoval! Na! Tukaj imaš, kar si si naročil! Ampak, veš, to je šele predjed.

FRAJER (*se prime za nos*): Auuu! Joj, zlomil mi je nos! Moj nos!

NANA: Na pomoč! Udaril je Žana! Zlomil mu je ...

FRANCI (*spet nežno*): Nana, ne boj se! Zdaj si rešena. Končno rešena. Ta našel irani bedak te ne bo več nadlegoval. Veš, prav dobro vem, da je povsem brez denarja in da živi le na račun svojih premožnih ljubimk. To vem, ker živim v bankomatu. Ker žrem bančne kartice in serjem denar. Veš, Nana, toliko denarja imam, da ti lahko kupim tri take restavracije kot je Sweet Star. Toliko denarja, da ... Lahko bova za zmeraj zapustila ... Lahko bova odpotovala iz te gnile države ...

NANA: Strah me je. Od kod ve za moje ime? Pa ravno mene si je izbral ... Pa ravno danes, ko ... Na pomoč, rešite me pred tem psihopatom! Bojim se ga, bojim se!

Tema. Zvok rešilca in modro pobliskavanje. Žaromet osvetli Francijev obraz.

FRANCI (*vse manj razločno*): Kaaaj? Kaj je zdaj to? Kaj bi radi? Nič ni narobe z mano! Pustite me! Nana! Naaanaaa! Povej jim, kdo sem jaz. Povej! Jaz, veste ... jaz ... Ker ... v bankomatu ... žrem ... bančne kartice ... serjem ... denar ... denar ... denar ... Naaaaanaaaaaa ...!

Tema. Zvok rešilca se oddaljuje. Zamenja ga diskretna violinska glasba in mehko žvenketanje jedilnega pribora. Potem ptičje petje, šumenje listja, oddaljeni otroški glasovi in končno tišina.

Žaromet osvetli Francija v prisilnem jopiču. Nekaj časa molči, potem pa čisto pogočasi in sprijaznjeno spregovori.

FRANCI : Nisem tako neumen, da ne bi vedel, kam so me odpeljali. In nisem tako neumen, da bi spet postal pameten.